

1ste Februar eller 1ste Marts til 12te September, i hvilke der ikke maa jages efter de Arter af Vildt, som foruden Kron- og Daa-vildt, især findes paa Sædemarkerne, nemlig Raadyr, Harer og Agerhøns.

Forøvrigt kunne vi ikke undlade at bemærke, at Ordet „Sædemarker“ forekommer os mindre correct, da man ofte kalder alle de til et Jordbrug hørende Marker „Sædemarker“, uden Hensyn til, om de i et vist Aar ere besaaede eller ikke, hvormod Paragraphen, ved Ordet „Sædemarker“ identivt alene forstaaer de Marker, der i det enkelte Aar ere besaaede med Korn.

Bestemmelsen i § 19 troe vi at kunne tiltræde, og antage, at de fastsatte Mulcter indeholde tilstrækkeligt Bærn mod Misbrug af den i Paragraphens 1ste Punktum indrømmede Ret.

§ 20 er Landsstingets § 17.

§ 21 er Landsstingets § 18, dog saaledes, at Minimum af Mulcten for ulovlig Jagt er forhøjet fra 2 til 5 Rbd., og at Forbrydelse af Jagtrestfæber bortfalder, hvilke Bestemmelser vi finde passende.

§ 22 anbefales til Vedtagelse.

Mod den foreslaaede Forandring af Lovens Titel finde vi ikke Noget at erindre.

Medundertegnede, *F l e n s b o r g*, maa tillade mig at bemærke, at, endssjøndt jeg ikke anseer den Hovedgrundsaetning, hvorfra Loven gaaer ud, for rigtig, og i en vis Retning endog nærer stor Tvivl om dens gavnlige Indflydelse, saa anseer jeg den dog som et Fremskridt for den Jordbruger, der er Selveier, og da jeg af denne Grund antager, at der ikke bør lægges Hindringer i veien for dens snarest muldige Udgiwelse, troer jeg at burde stemme for at vedtage den usorandret, som den nu er forelagt Udvalget.

I Henhold til Foransførte tillade vi, *S t a m p e* og *T r e s c h o w*, os at indstille:

1. At i § 14, 6te Linie, mellem Ordene „Diemed — at“, indskydes Ordene: „forfaavidt angaaer Vildgæs“.

2. At Lovforslaget, med denne Forandring, vedtages.

Derimod tillade vi, *B e r t h e l s e n*, *F l e n s*

b o r g, *H o l b e r g* og *D. Nielsen*, os at indstille, at Lovforslaget vedtages usorandret.

Medundertegnede, *D r h o l m*, kan ikke tiltræde nogen af disse Indstillinger. Idet jeg nemlig i fuldt Maaal deler de Betænkkeligheder mod flere Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, der ere antydede i det Foregaaende, skjønner jeg ikke, at disse ere blevne bortsklaredede eller kunne ansees høvede ved den ovenfor indstillede Forandring. Ved Forelæggelsen af Regjeringens Lovudkast forekom den deri indeholdte Bestemmelse om en tvungen Afsløsning af Jagtretten mig kun da at kunne forsvares, naar derved aabnedes Udsgt til en virkelig Sikkerhed af Markfreden i Almindelighed, og Tilfredsstillelse af de i denne Retning almindeligen nærede Forventninger.

Ifølge denne Anskuelse tiltraadte jeg som Medlem af Udvalget ved Sagens første Behandling i Landsstinget det Forslag, at udvide Afsløsningsretten ogsaa til Livsfæstere.

Dette Forslag forkastedes i Stinget, hvormod man ved tilføiede Bestemmelser i andre Retninger søgte at opnaae den størst muldige Betyggelse for Markfreden, uden umiddelbare Indgreb i selve den bestaaende Jagtret.

Under Lovens Behandling i Folketstinget synes Markfreden ved en Række nye Bestemmelser i §§ 13—20 at have erholdt al den Betyggelse, som fornuftigviis kan attraaes af Jordbrugeren i Almindelighed, saa at den oprindelige Anledning til den i Lovforslagets § 1 omhandlede Ewangsafsløsning, naar disse nye Bestemmelser vedtages, forekommer mig at være høvet.

Jeg skulde derfor ansee det for overeensstemmende med Ret og Billighed, at Bestemmelserne om Ewangsafsløsningen under disse Omstændigheder udgif af Loven, og Uadstilleligheden af Jagtretten fra Grunden blot fastsattes som Regel for Fremtiden. Man undgif derved det i enhver Ewangsafsløsning liggende, for mig stedse betænkkelige, Indgreb og Brud paa bestaaende Eiendoms- og Contractforhold, saavel som Løsningen af den saare vanskelige, om ikke uløselige, Dpgave: at taxere Jagtretten til fuld Erstatning, efter Grundlovens Bydende.